

Іду до Вас із забуття воскреслий

Афоризми Василя Симоненка.

Бо ти на землі – людина,
І хочеш того чи ні –
Усмішка твоя – єдина,
Мука твоя – єдина,
Очі твої – одні.

Можна все на світі вибирати, сину,
Вибрати не можна тільки Батьківщину.

На світі той наймудріший,
Хто найбільше любить життя.

Вічна мудрість простої людини
В паляниці звичайній живе.

Можна прострелити мозок,
Думки ж не вбить!

Живе лиш той, хто не живе для себе,
Хто для других виборює життя.

Україно! Доки жити буду, доти відкриватиму тебе.

Народ мій є! Народ мій завжди буде!
Ніхто не перекреслить мій народ!

Хід заходу

Звучить уривок з вірша «Перехожий»

Як він ішов!
Струменіла дорога,
Далеч у жадібні очі текла,
Не просто ступали –
Співали ноги,
І тиша музику берегла.
Як він ішов!
Зачарований світом,
Натхненно і мудро творив ходу –
Так нові планети грядуть на орбіти
З шаленою радістю на виду!

Вступне слово вчителя.

У кожної людини є свій життєвий шлях. В однієї він – рівний, довгий, без перешкод, а в іншої – навпаки, тяжкий і звивистий. Та не всі дороги приводять до всенародної поваги і любові.

Симоненкова дорога – важка, трагічна і коротка. Але пам'ять про нього вічна, вона живе у наших серцях, любов до його творчості безмірна. Тож згадаймо «нашого» Василя Симоненка добрим словом.

Ведучий 1.

Василь Симоненко прожив неповних 29 літ, із них на літературну творчість припадає 10.

За життя поета вийшла друком лише одна збірка – «Тиша і грім», друга побачила світ тільки після його смерті.

Незважаючи на різні перепони, заборони на друк, слово поета поширювалося між людьми. Ніяка цензура не могла його зупинити.

Ведучий 2.

Олесь Гончар назвав Симоненка «витязем молоді української поезії», Василь Захарченко – «поетом з горніх Шевченкових долин». А В. Стус говорив так: «...На голос Симоненка, найбільшого шістдесятника із шістдесятників, поспішала молодь. Час поспішав так само».

Ведучий 3.

Поезія Василя Симоненка надовго западає в душу, це творчість високого злету, моральної чистоти і самовідданого служіння своїй Батьківщині.

Поезія Василя Симоненка самотня, духовно невичерпна, вона іде від серця самого народу. Вона мудра і прониклива. Кому не байдужа доля українського народу, того не може вона не хвилювати.

Вірш «Я закоханий палко, без міри»

Вчитель.

Ми повинні сьогодні подбати, щоб слово, дух, поклик цього поета залишилися для майбутніх поколінь; щоб його творчість не пішла у небуття. Ми повинні вшанувати пам'ять Василя Симоненка, не забуваючи, що «людина, яка не знає свого минулого, не заслуговує на майбутнє».

1 сторінка – ДИТИНСТВО

Учень 1.

Народився Василь Андрійович Симоненко на другий день Різдвяних свят у селі Біївці на Лубенщині Полтавської області. Над Удаєм-рікою стоїть старенька селянська хата, де 8 січня 1935 року український поет з'явився на світ.

Ця хата, що збереглася до наших днів, будила найтепліші спогади у поета:

Ти приймала і щастя, і лихо,
Поважала мій труд і піт,
Із – під сірої теплої стріхи
Ти дивилася жадібно в світ.

Тепер ця хата славнозвісна. Тут розташований сільський музей В. Симоненка.

Учень 2.

Батька в Василька не було. Був чудовий дід, була мама, яка ніколи не сварилася за книжки, що їх хлопець читав зранку до вечора – при сонці, коли підпаском ганяв череду, і при каганці, коли вечорами гриз граніт науки, виборюючи золоту шкільну медаль. До мами приходили свататися. Та вона боялася вітчима для сина, боялася, що чужий прийде і зламає затишок його дитинства. От і не пішла ні за кого, тим більше, що живий був той, з ким одружена по закону, якого чекала з війни, з ким присягалася до смерті ділити і радість, і горе. Не вийшло ділити, вийшло все взяти на свої плечі – сильної, мужньої жінки.

Вірш « Матері »

Учень 3.

А батька Василя мама якось зустріла в автобусі. Він її теж упізнав. «Не зчувся, – каже, – як дочекався ж першої зупинки, вибіг». До сина він прийшов уже в Черкаси, коли про Василя заговорили як про чесного та принципового журналіста та поета. Симоненко уже мав свою міську оселю. Батько переночував у Василевій хаті лише одну ніч, а на ранок син сказав: «Будемо, батьку, прощатися, ти дуже пізно прийшов».

Вірш «Кривда» (новела)

Учень 4.

«В мене була лише мати. Та був іще сивий дід. Нікому не мовив «тату» і вірив, що так і слід», – зізнається в автобіографічному вірші «З дитинства». Тому дідова смерть глибоко потрясла восьмикласника Василя, викликала болісні роздуми про сенс життя, зв'язок поколінь.

Вірш « Дід умер»

Учень 1.

Вірш «Баба Онися» присвячений поетовій бабусі (вони з дідом Федором втратили 3 своїх синів) і всю нерозтрачену любов перенесли на внука.

Вірш « Баба Онися»

П'ять класів Василько закінчив у Біївцях, а решту – у сусідніх селах Єнківці і Тарандинці. А це ...9 кілометрів лише в один бік.

Учень 2.

Повоєнні зими були дуже люті і сніжні. А пальто у Василька – пошарпане, чоботи – діряві. Проте ні разу він не запізнився на урок.

Коли учителі запитували хлопця, чи не важко йому, він відповідав: «Та чого там важко? Доки дійду до школи, то всі уроки повторю, а як вертаюся, то всі пісні переспіваю».

Учень 3.

Як згадувала вчителька математики Тарандинцівської школи Уляна Демченко, якось під час сильної заметілі, коли вся школа затихла, раптом завітала снігова баба. Це з усіх чужосільців прийшов на навчання Василь.

Вона ж говорила, що хлопчик на уроках був серйозний, виділявся серед інших бідним одягом та розумом. За її словами, навіть учителі не читали стільки книг, як цей учень.

Учень 4.

Зі спогадів директора цієї школи Федора Барабаша: «Якось був вечір зустрічі з нашими колишніми випускниками. Василь прочитав там власний вірш, у якому було і привітання

гостям, і подяка вчителям, і любов до школи. Вірш так збентежив усіх, що вони змусили хлопчину прочитати його ще раз».

2 сторінка – ЮНІСТЬ. РОКИ НАВЧАННЯ. КОХАННЯ.

Учень 1.

Василь закінчив школу із золотою медаллю, і в 1952 році вступає на факультет журналістики Київського університету.

Симоненко уже в університеті шукає мудрість і правду, коріння лжі, краси і надії.

І тут науки долає легко, із задоволенням, бо ще з юних років прагнув докопатися – «чого його народу так не везе і хто в тому винен».

Студентське життя було багате на дружбу, на цікаві особистості, творчі суперечки, мрії про майбутнє. Водночас з Симоненком навчалися Юрій Мушкетик, Микола Сом, Валерій Шевчук, Борис Олійник.

Тут він багато пише віршів, стає членом літературної студії.

Учень 2.

Цікавим є факт, що в студентські роки В. Симоненко захоплювався російським поетом Михайлом Лермонтовим (найближчим йому поетом тієї доби), шотландським поетом Робертом Бернсом. Про це згадує його друг Микола Сом та інші друзі. «Хотів би я, щоб мої пісні співали, як співають в англomовному світі Бернса», – зітхав Василь. Захоплювався Симоненко і рубаями Омара Хайяма: «Вкласти в 4 рядки стільки філософського змісту, то, знаєте, потрібно бути не просто талановитим, а й геніальним». Ці поети, поряд з українськими, вплинули на формування особливого «Симоненкового слова».

Вчитель.

Багато хто з тих студентів, що приїжджали на навчання до Києва, забували про своє сільське походження, намагалися будь – якими силами стерти думки про своє село, свій рідний край, навіть батьків.

Все це бачив і добре розумів В.Симоненко. Пізніше він неодноразово буде зустрічати подібних людей, які досягли, на їхню думку, « визначних висот». На відміну від них, поет ніколи не відрікався свого простого походження і гордо говорив: *«Я селянського роду»*.

Вірш «Мій родовід»

Учень 3.

Завершуючи навчання, у 1957 році В. Симоненко приїжджає до Черкас. Місто зустріло його пахощами літа, стиглими яблуками й грушами. Тоді згадав юнак про свої рідні Біївці на Полтавщині, їхній затишок і домашнє тепло, рідних, яких вже не повернути. Практику проходив в редакції газети «Черкаська правда».

Вірш «Грудочка землі»

Саме тут, в Черкасах, Василь Симоненко зустрів свою майбутню дружину, свою Люсю – малюсю.

Хто ж вона, ця обраниця, муза поета? Ще зі студентських літ приятелював Василь зі Станіславом Буряченком, потім разом працювали у «Черкаській правді» і... обоє закохалися в одну дівчину. Ось як про це розповідає Станіслав: «У той час кур'єркою у «Черкаській правді» працювало молоде, вродливе дівчисько, на котре ми накинули оком, Люсею звали. Та, очевидно Вася більше припав їй до серця. Якось, повернувшись з відрядження, почув від нього вбивчу новину:

- Славко, можеш мене вітати. Одружуюсь.
- Та коли ж ти встиг! Хто вона?
- Люся наша. Коли я признавався їй у коханні, то казав: «Люся! Люся! Я боюся, що влюблюся!»

Кохання у Василя було справжнє й сильне, він віддавався йому сповна».

Вірш «Вона прийшла»

Учень 4.

Збереглася велика епістолярна спадщина, у тому числі й листи, що засвідчують щирість почуттів поета. Листи Симоненка до Люсі – малюсі (а збереглося їх більше 20) – це щира сповідь перед коханою людиною, перед світом, що зрештою переливається у поетичні рядки: «Ти і я – це вічне, як і небо».

З листів Василя Симоненка до Люсі: «Цілую мою вредну Малюсю! ... Скучив за тобою страшенно. Бог зна, що ти за дівчина – ніяк не можу хоч на годину забути тебе. Думаю про тебе неймовірно багато. Навіть зло бере – треба ж готуватися до екзаменів, а тут «світять в душу сині – сині очі, мов фіалки перші навесні»; «Люся! Я втопився в твоїх синіх очах...ніхто ще мені так не заморочував голови, бо немає такої хвилини, щоб я не думав про тебе, і немає такої ночі, щоб не снилася ти мені».

Вірш «Ображайся на мене як хочеш»

Вчитель.

Гуляючи вулицями Черкас, Василь розповідав своїй коханій про красу рідного села, про рідних людей, яким завдячував своїм вихованням – діда й бабцю, про ще одну найдорожчу, найближчу жінку – Ганну Федорівну, маму. Одного разу він прочитав вірша, присвяченого матері, і тоді Людмила зрозуміла, якою сильною є синівська любов.

Вірш «Лист»

3 сторінка – РОБОТА В ЧЕРКАСАХ. ДОРΟΣЛЕ ЖИТТЯ.

Учень 1.

Василь Симоненко вирішує повернутися до Черкас назавжди. А чи могло бути інакше? Адже саме в цьому місті чекало його вірне кохання, його «сині – пресині очі». Саме тут він зазнає сімейного щастя. Коли ж народиться син Лесик, Симоненко буде відчувати себе найщасливішою людиною в світі.

Вірш «Ти лежиш іще впоперек ліжка»

Один з найвідоміших віршів В.Симоненка «Лебеді материнства» автор присвятив своєму сину Лесеві. За формою, це власне колискова пісня. Але, не зважаючи на назву, це пісня люблячого батька. За змістом, духовним наповненням це заповіт поета усьому українському народу: «Можна все на світі вибирати, сину. Вибрати не можна тільки Батьківщину».

Саме ці знамениті слова викарбувані на пам'ятнику В. Симоненку у Черкасах. Друга частина цієї поезії, покладена на музику А. Пашкевича, стала відомою піснею, і лунає як гімн синівської любові до рідної землі.

Звучить пісня «Лебеді материнства»

Учень 2.

З 1957 по 1960 роки Василь працює в редакції газети «Черкаська правда».

«У колектив Симоненко ввійшов, ніби в ньому він був з самого початку створення редакції. В кімнатці у кутку звично висів його вилинялий, невиразного кольору плащ, старенький

капелюх, а на шпальтах газети почали з'являтися замальовки і рецензії, підписані В. Симоненком», – згадують його колеги.

У Черкасах найповніше розкрився самобутній талант Симоненка, як поета та журналіста. Він очолив відділ пропаганди при новоствореній газеті «Молодь Черкащини», а пізніше здібного юнака призначили власним кореспондентом республіканської «Робітничої газети» по Черкаській області. Він щодня поринав у глибокий вир людського життя, сміливо вторгався у різні сфери, різко критикував прояви бюрократизму, неувважного ставлення до трудівників, згадував добрим словом гарних людей. Поряд з тим писав казки і вірші, консультував поетів – початківців, їздив до Києва та Львова, Кіровограда та Одеси.

Учень 3.

Зі спогадів Миколи Негоди: «Для тих, хто його близько знав, дружив з ним, він був просто Вася, Василь, до сором'язливості скромний в поведженні, категоричний у судженнях. З ним згоджувалися, чи не згоджувалися, сперечалися, декому з нас навіть здавалося, що його заносить «кудись не туди». І нікому з нас не приходило в голову, що поруч з нами великий ПОЕТ, талановитіший і далекоглядніший за своїх ровесників і сучасників.

...Тільки він міг так звернутися до України і проказати слова як молитву.

Вірш «Україно! Ти для мене – диво!»

Таким він був, Поет, з яким я поруч ходив, жив, розмовляв, сперечався і якого по-справжньому не знав.

Вчитель.

В. Симоненка цікавила людина, її призначення на землі, питання життя і усіх його виявів. Його ніколи не залишали байдужими справжні цінності, такі як: добро, правда, вірність, мудрість, любов. Водночас він не боявся засуджувати зло, брехливість, нікчемність, пихатість, гордовитість, підступність.

Учні читають вірші «Ти знаєш, що ти – людина?», «Найогидніші очі порожні»

Редактори журналів боялися його прямої, відвертості у висловлюванні своїх думок. Очевидно, вони вбачали у віршах молодого поета певну загрозу для себе і не наважувалися друкувати їх.

Вірш «Де зараз ви, кати мого народу?»

У 1962 році виходить друком перша і остання прижиттєва збірка поета «Тиша і грім». Вона відразу засвідчила, що в літературу прийшов поет надзвичайного хисту і високої громадської свідомості. Від збірки війнуло свіжістю, щирістю думок, молодечим завзяттям.

О. Гончар писав: «...з глибин народного життя вийшла поезія Василя Симоненка. З мужності народу, з горя його і його звитяжної боротьби висвітлювалася вона. Звідси той дух непоборний, яким вона дихає, звідси та пристрасть, що буяє в ній...»

Майже відразу В. Симоненко дає інтерв'ю кореспондентові радіо.

Учень виразно зачитує інтерв'ю після виходу збірки «Тиша і грім»

4 сторінка – ПРОСВІТНИЦЬКА РОБОТА В.СИМОНЕНКА.

Учень 1.

Як відомо, напровесні 1960 року в Києві був заснований Клуб творчої молоді.

Так з'явилася ініціативна група, яка ставила своєю метою об'єднати духовні і фізичні зусилля молодого покоління для розбудови оновленої України.

Хоч на той час Симоненко жив і працював у Черкасах, проте разом з Ліною Костенко, Аллою Горською, Іваном Драчем, Іваном Світличним, Миколою Вінграновським, Василем Стусом, Євгеном Сверстюком, він став душею цього Клубу.

Охоче їздив Україною, брав участь у літературних вечорах і творчих дискусіях, намагався пробудити у ровесників національну свідомість.

Учень 2.

Згодом став членом комісії з перевірки чуток про масові розстріли в катівнях НКВД і пошуки місць таємних поховань жертв сталінського терору. Разом з А. Горською обійшли десятки сіл довкола Києва, опитали сотні людей.

На основі незаперечних речових доказів, були встановлені таємні братські могили жертв сталінізму на Лук'янівському і Васильківському кладовищах, в Биківнянському лісі. За участю Симоненка був написаний і поданий до Київської міськради Меморандум із вимогою оприлюднити ці місця і перетворити й перетворити їх в національні меморіали. Міськрада брутально зігнувала те звернення, а поет опинився «у сфері особливого зацікавлення відповідних державних органів».

5 сторінка – ОСТАННІ РОКИ ЖИТТЯ.

Вчитель.

Смерть 28-річного лицаря української поезії уже більше п'яти десятиліть оповита ядучим туманом таємниць.

Учень 1.

У середині 1962 року сталася з В. Симоненком подія, яка призвела молодого, здорового хлопця до трагічної загибелі.

Василь, провівши земляка на потяг, вирішив купити куриво у буфеті залізничного ресторану на Черкаському вокзалі. За 20 хв. до обідньої перерви двері ресторану зачинилися. Симоненко постукав, жінка заявила, що нічого продавати не буде, але поет зайшов всередину. Продавчиня підняла гвалт. Відразу з'явилося 2 міліціонерів, на вимогу яких Симоненко показав редакційне посвідчення. Василя посадили у воронок і відвезли до кутузки. Там, у відділенні міліції м. Сміли поета сильно побили.

Учень 2.

Зі спогадів самого В. Симоненка: «На тілі, здається, ніяких слідів. Хоча били. Чим били – не знаю. Якись товсті палиці, шкіряні і з піском чи що. Обробили професійно і цілили не по м'якому місцю, а по спині, попереку». «І зараз відчуваю, ніби щось там обірвалося всередині...»

Це Василеве зізнання друзям «по гарячим слідам» і пояснює його передчасну смерть. Відтоді Симоненко уже не жив нормальним життям, бо ні на хвилину його не покидали болі в попереку, вилікувати які медицина була неспроможна.

Вчитель.

В. Симоненко передчував свою смерть задовго до свого побиття. У записнику С. Буряченка, черкаського журналіста, є вірш поета, який відхилила тодішня цензура. За свідченням М. Сома Василь написав його 1955 року.

Вірш «Не докорю ніколи і нікому»

Симоненко не вгадав дати своєї смерті лише на 1 рік.

Учень 3.

Коли у 1963 році припинила своє існування газета «Молодь Черкащини» В. Симоненко став власним кореспондентом «Робітничої газети» у Черкаській області. Тепер йому приходилося працювати самостійно.

Вірш «Я тут один, мов у чужому краї»

Самотність зникала тоді, коли В.Симоненко брався за перо і починав писати свій «Щоденник».

«Зачинаю цей щоденник не тому, що хочеться побавитися у великого. Мені потрібен друг, з яким я міг би ділитися геть усіма своїми сумнівами. Вірнішого і серйознішого побратима, ніж папір, я не знаю.

...Я розумію, що поет з мене так собі. Але бувають і гірші. Такі, як я, теж необхідні для літератури. Ми своїми кволими думками угноїмо ґрунт, на якому виросте гігант. Прийдешній Тарас або Франко».

Учень 4.

В. Симоненко деякий час лежав хворий вдома, а потім його поклали в лікарню. Зробили операцію. Хворого обнадіяли: все обійдеться. А рідних попередили: готуйтеся до найгіршого.

Та, незважаючи ні на що, поет продовжував любити життя, був жадібний до нього, поспішав жити і любити.

Вірш «Скільки б не судилося страждати»

Учень 1.

У одному з передсмертних листів до двоюрідного брата О. Щербаня, військового журналіста, який учився у Львові, але служив у Баку, Василь писав: «...А жити, Льошо, хочеться страшно, бо ще ж мозок у мене світлий і дещо Симон зробив би ще, аби тільки хоч трохи сили вернулися. «У долі він просив не так уже й багато: «Дивна річ: я не хочу смерті, але й особливої жадібності до життя не маю. Десять років для мене – більше, ніж достатньо». Друзі навідувалися до умираючого кожного дня, та якось так виходило, що не вони його підтримували й розраджували, а він їх.

Зі спогадів колеги Лілії Шитової «Моя мама передала Василеві слоїк із темно-фіолетовою бегонією, знала, як він любить квіти. Василь ніби зрадив і запитує: «А бегонія довго цвіте? Коли я виписуватимусь з лікарні, вона ще цвістиме?» «Цвістиме, – кажу. – Звісно, цвістиме. Бегонії

цвітуть довго...». Бегонія й справді цвіла ще довго на лікарняному підвіконні, нагадуючи медсестрам про того, хто і хворів по-лицарськи, нікому не завдаючи зайвого клопоту, і, як лицар, тихо, без скарг, перейшов у інший світ».

Учень 2.

Життєрадісність не покидала Симоненка ні на мить. Та й передчуття невідворотності не покидало. У переддень смерті, 12 грудня, коли поету стало значно гірше, він написав листа до президії правління Спілки письменників України. Спонукала його до написання турбота про матір, зовсім безпомічну самотню людину:

«Шановні товариші і старші друзі!

Звертаюся до Вас у трагічну хвилину свого життя. Можливо, завтра мене вже не буде. Звісно, література перенесе цю майже безболісну для неї втрату. Але я не можу піти з життя, не подбавши про долю сім'ї, особливо матері. Мама моя працювала в колгоспі 27 років, але, не зважаючи на це, змушена вдовольнитися роллю «утриманки». Перший день моєї смерті може стати першим днем її жебрацького животіння. Від усього серця прошу Вас не допустити того і, коли це можливе, виділити їй з коштів Літфонду бодай мінімальну суму, котра гарантувала б її від голодної смерті.

Всі авторські права на мої писання належать моїй сім'ї: дружині Людмилі Павлівні, синові Олесеві та матері Щербань Ганні Федорівні.

12 грудня 1963 р. В. Симоненко».

Учень 3.

Досить довгий час вважалося, що помер Василь Симоненко 14 грудня 1963 року. Навіть О. Гончар наводив саме цю дату: «Полтавець родом, він закінчив свій короткий життєвий шлях у Черкасах, в Шевченковім краю 8 січня 1935 – 14 грудня 1963. Ці дати обрамляють його життя.

Але мати поета Ганна Федорівна Щербань наводила іншу дату: «Треба виправити одну серйозну помилку. Скрізь пишуть, що Вася помер 14 грудня. А він же помер у нещасливий день – 13 грудня... Біля одинадцятої години вечора... Якраз тоді, коли я пішла із лікарні додому...

Учень 4.

Похорон став велелюдним. Старенька вчителька з Лубен у своєму виступі назвала Симоненка рідним синочком Шевченка.

Коли його ховали, хтось у труну поклав книжечки – збірку «Тиша і грім» та казку «Про царя Плаксія та Лоскотона». Микола Сом вихопив їх і докірливо сказав, щоб усі почули: «Ми хоронимо Василя Симоненка, а не його твори. Їм жити вічно...»

Вірш «Немає смерті. І не ждять – не буде»

Болісно перенесла смерть Василя мати Ганна Федорівна. Їй згодом дали нову однокімнатну квартиру, яку вона перетворила у своєрідний музей сина. На 35 років пережила мати сина, померла в 1998 році, поховали їх поруч.

6 сторінка – ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТІ ВАСИЛЯ СИМОНЕНКА.

Ведучий 1.

З метою вшанування пам'яті поета Черкаська обласна рада народних депутатів заснувала обласну літературно-публіцистичну премію «Берег надії» імені Василя Симоненка, яка присуджується щорічно в день народження поета – 8 січня, починаючи з 1995 року.

Щороку зал обласного драматичного театру, де проходить літературний вечір пам'яті В. Симоненка, переповнений.

Ведучий 2.

У Черкасах існує літературно-меморіальний музей Василя Симоненка. Також 1965р. на громадських засадах створено музей в селі Біївці, де народився поет.

На могилі Симоненка пам'ятник, створений скульптором С. Й. Грабовським. Він же автор меморіальних знаків на будинку, де жив поет.

Ім'ям В. Симоненка названо вулиці в багатьох містах України, зокрема у 1999 році в Голосіївському районі Києва.

Ведучий 3.

Є пам'ятник Василеві Симоненку у Львові. Створив його скульптор Петро Фліт ще 1964 року. Консультантами були Жанна Біличенко і Володимир Руденко – друзі Василя по роботі.

17 листопада 2010 року у місті Черкаси на вулиці Фрунзе був відкритий пам'ятник поетові. Автор монумента – Владислав Димйон.

Вчитель.

Василь Симоненко був людиною від Бога і народу, він – поет-філософ і борець, який ніколи не боявся у вічі казати правду, боровся за справедливість. Його називали «Шевченком нової доби».

Тож нехай завжди горить, освітлюючи нам шлях, зірка нашої духовності, зірка Василя Симоненка.

А завершити сьогоднішній виховний захід, присвячений пам'яті Василя Симоненка, дозвольте словами самого поета.

Всі учні виходять і читають вірш «Прощай, мій зошите!»

Прощай, мій зошите!
Спасибі тобі, друже,
Що ти думок моїх
Не відцуравсь,
Що ти свої клітини
Тепло мружив,
Коли над римами я потом обливавсь.
Ти їх сприйняв
Без жодної огуди,
Єдиний мій читач
І шанувальник мій.
Чи сприймуть їх колись
І прочитають люди –
Побачимо.
Прощай, товариш мій.

Джерело доступу: http://ru.osvita.ua/school/lessons_summary/outschool/43829/